

AT PUSTE TIL ILDEN: HVORDAN EU BÆRER VED TIL ET NYT OG FARLIGT VÅBENKAPLØB

Original rapport: "[Fanning the flames: How the European Union is fuelling the next arms race](#)" udgivet af European Network Against the Arms Trade (ENAAAT), Stop Wapenhandel og Transnational Institute (TNI)

Oversættelse: Luise Hemmer Pihl

Layout og grafik: Ditte Marie Gyldenbergs Ovesen og Susanna Dyre-Greensite

Udgivet af: Folkebevægelsen mod EU med støtte fra Tænk tanken NyAgenda og Europa-Nævnet

For yderligere information: fb@folkebevaegelsen.dk

Maj 2022

1. udgave, 1. oplag

Denne pjece er en oversættelse af dele af den dugfriske rapport "[Fanning the flames – How the European Union is fueling a new arms race](#)", som er udgivet i marts 2022 af seriøse sagkyndige hos [European Network Against the Arms Trade \(ENAAAT\)](#), [Stop Wapenhandel](#) og [Transnational Institute \(TNI\)](#). Folkebevægelsen mod EU står bag oversættelse og forord. Indholdet afspejler ikke nødvendigvis Folkebevægelsen mod EU's holdninger, men Folkebevægelsen mod EU finder rapporten et væsentligt bidrag til debatten om forsvarsforbeholdet. Der skal lyde en særlig tak til Tænketanken NyAgenda og Europa-Nævnet for støtten til udgivelse af denne pjece.

Forord

Et emne, der fylder alt for lidt i debatten forud for folkeafstemningen den 1. juni, er EU's militarisering og herunder det faktum, at EU sender skattekroner til en våbenindustri, der sælger våben til regimer, der vedvarende krænker menneskerettighederne. Støtten til denne våbenindustri stiger massivt i disse år. EU er dermed med til at skabe mere ufred i verden.

I mange år er EU blevet omtalt som fredens projekt. I dag ved vi, at en skruppelløs våbenindustri har stor indflydelse i EU.

Vi ved, at våbenproducenter fra flere EU-lande har solgt våben til Rusland efter, at Rusland annekterede Krim i 2014. EU gjorde det først endeligt ulovligt at sende våben til Rusland den 8. april i år – hele seks uger efter Ruslands invasion af Ukraine. Vi ved også, at mange af disse våbenproducenter får økonomisk støtte af EU gennem EU's forsvarsfond.

Vi ved, at EU's forsvarsagentur - som Danmark ikke er medlem af på grund af forsvarsforbeholdet – arbejder for en styrkelse af EU's våbenindustrier herunder de skruppelløse våbenvirksomheder.

Vi ved, at toneangivende lande i EU har bekymrende tilgange til eksport af våben til diktaturstater. For eksempel fastholdt den franske præsident Emmanuel Macron, at Frankrig skulle fortsætte med sælge våben til Saudi Arabien på trods af drabet af journalisten Jamal Khashoggi og på trods af de mange grusomheder, som soldater fra den saudiarabiske koalition har udført i Yemen.

Desværre betaler Danmark allerede til EU's forsvarsfond. I Folkebevægelsen mod EU vil vi efter et nej den 1. juni arbejde for, at Danmark kan træde helt ud af EU's forsvarsfond. Vi har grundlæggende den holdning, at Danmark ikke bør sende skattekroner videre til en våbenindustri, der sælger våben til regimer, der vedvarende krænker menneskerettighederne heriblandt diktaturstater.

EU finansierer p.t. militære projekter for omkring 576.5 millioner euro, dvs. ca. 4.3 milliarder kroner, og dette beløb vil stige år for år. Hele 68% af budgettet går det nogle få, store lande, nemlig Frankrig, Tyskland, Italien og Spanien. Se den fulde oversigt i appendixet til denne pjece.

I denne pjece kan man blive klogere på, præcis hvordan EU og agerer over for den europæiske våbenindustri, og hvilke konsekvenser, det har. Rigtig god læselyst og håber, at du sætter dit kryds vej nej den 1. juni. Rigtig god læselyst og håber, at du sætter dit kryds vej nej den 1. juni.

-Susanna Dyre-Greensite, formand for Folkebevægelsen mod EU

Rapportens resume (Executive summary)

*"Hvis man forbereder sig på krig, får man krig.
Hvis man forbereder sig på fred, får man fred."*

–Yurii Sheliazhenko, ukrainsk fredsaktivist

I marts 2022, mens dette skrives, er der udbrudt krig i Østeuropa som følge af de russiske troppers ulovlige invasion i Ukraine. I slutningen af 2021 nærmede urolighederne på Balkan sig kogepunktet. Spændingen i Det Sydkinesiske Hav småkoger stadig og truer den regionale og globale stabilitet. Der er fortsat krig og vold i Afghanistan, Centralafrika, Irak, adskillige lande hen over Sahelbæltet, Syrien og Yemen blandt mange andre lande og regioner, der oplever konstant vold og deraf følgende fordrivelser.

Nogle af verdens mægtigste nationer rasler med sablerne, udskriver og udsender soldater, opbygger militært materiel og forbereder sig aktivt til krig – det gælder bl.a. EU (Den Europæiske Union) og nogle af Unionens medlemsstater. I modstrid med EU's grundlæggende princip om at fremme freden har EU også planlagt et forløb til at etablere sig selv som en global militærmagt. Imidlertid har historien vist, at militarismen langt fra bidrager til stabilitet og fred, den bærer ved til spænding, ustabilitet, ødelæggelse og hærgen.

I et "vandskelsøjeblik" erklærede EU som reaktion på krigen i Ukraine, at Unionen for første gang ville finansiere og levere dødbringende våben til et land under angreb gennem den europæiske fredsfacilitet (EPF). Skønt dette træk er uden fortilfælde, er det ikke uventet. EU har fulgt en militaristisk vej siden 2009, da Lissabontraktaten trådte i kraft og giver juridisk understøttelse til at skabe en fælles sikkerheds- og forsvarspolitik. Mindre end et tiår senere skabte EU fra et nyt udgangspunkt specifikke budgetposter for at afsætte midler til militærrelaterede projekter. Denne beslutning bragte EU ind på et nyt og dybt bekymrende spor, hvor internationale politiske og sociale problemer ikke blot skulle behandles ved hjælp af dialog og diplomati, men også ved hjælp af trusler og militære løsninger.

Forsvarsfonden (EDF 2021–2027) har et budget på 8 milliarder Euro (red. ca. 60 milliarder danske kroner) til forskning og udvikling (R&D) af militært materiel. Eftersom det er for tidligt at analysere virkningen af EDF, som stadig er under udvikling, ser denne rapport på to forudgående programmer: Forberedende foranstaltning vedrørende forsvarsforskning

(PADR 2017–2019) med et budget på 90 millioner euro til at finansiere forskning i forsvar, og the European Defence Industrial Development Programme (EDIDP 2019–2020) med et budget på 500 millioner euro til finansiering af udviklingen af forsvarsudstyr og -teknologi.

Med disse budgetposter blev der bevilliget 600 millioner euro af offentlige europæiske midler til private selskaber, som tjener godt på at producere og eksportere våben og militærteknologi, såvel som til private forskningscentre blandt de øvrige, som nød godt af bevillingerne. Disse pilotprojekter afslører dybt bekymrende tendenser til militarisme fremkaldt af EU, som, hvis de virkeliggøres under EDF, med et totalt budget, som er 13,6 gange forløberprogrammernes, potentielt ville kunne lede til katastrofale resultater.

Ved at øge finansieringen af det militære R&D med massive 1250 % fra den ene budgetcyklus til den næste er EU nu stadig mere indstillet på at investere i militært isenkram og avancerede teknologier snarere end i at opbygge og opretholde fred.

Formålet med disse budgetposter er at forske i og udvikle nye våben såvel som at forøge de eksisterende kampstyrker ved at integrere ny teknologi såsom kunstig intelligens (AI), ubemandede eller autonome systemer. Midlerne fremmer i særdeleshed udviklingen af 'disruptive teknologier', som, hvis de ville blive taget i brug, radikalt ville ændre måden at føre krig på. Konfliktanalytikere refererer til den nuværende periode som en tredje udvikling i våbenkapløbet efter udviklingen af krudtet og atomvåbnene, hvor automatiserede våben bliver afprøvet og testet og måske på et tidspunkt vil blive en del af de konventionelle arsenaler på trods af alvorlige uløste juridiske og etiske spørgsmål.

Ved at tildele milliarder af euro til udvikling af ny forsvarsteknologi bærer EU brænde til et tredje og dybt bekymrende våbenkapløb, som i sidste ende vil gøre de eksisterende regler for krigsførelse og Den humanitære folkeret (IHL) forældede.

EU's opfordringer til finansiering og våbenproducenterne bruger samme vendinger om samarbejde om forsvar, om interoperabilitet, industriel konkurrencedygtighed, foretagsomhed og nyskabelse uden hensyn til den ustabilitet, død og ødelæggelse, som med sikkerhed vil blive resultatet, hvis sådanne våben og militærteknologier bliver opstillet. Men krige foregår aldrig i et tomrum, de er resultatet af mange års politiske strategier og beslutninger. Når EU vælger at investere i nyskabende våben, implementerer unionen ikke

blot en forsvarsstrategi for det usandsynlige tilfælde, at en af medlemsstaterne skulle blive angrebet, den fremmer også militarismen ved at bære ved til et meget farligt våbenkapløb og ved at puste til krigens flammer.

Denne rapport afslører, at EU's beslutningsprocesser og budgetter er blevet taget til fange af højst lukrative selskaber, som udnytter disse politiske rum til gavn for sig selv, hvilket afslører den altgennemtrængende indflydelse, som våbenhandlernes lobbyister har til at sætte EU's dagsorden.

- Ni af de 16 repræsentanter i gruppen af retssubjekter om forsvarsforskning, som blev nedsat af EU-kommissionen i 2015, havde forbindelse til våbenproducenter, våbenforskningsinstitutioner og en lobbyorganisation for våbenindustrien. De seks rustningsvirksomheder er Airbus, BAE Systems, Indra, Leonardo, MBDA og Saab, to institutter for våbenforskning, Fraunhofer og TNO, og våbenindustrilobbyorganisationen AeroSpace and Defense Industries Association of Europe.
- Det forslag fra EU-kommissionen, som førte til oprettelsen af EDF, hvilede på en rapport, som blev præsenteret på grundlag af en rapport fremlagt af gruppen af retssubjekter, og denne rapport var kopieret ordret fra rapporten fra gruppen af retssubjekter over i forslaget om EU's forsvarsfond.
- De enkeltenheder, de repræsenterede, ville kunne få massive gevinster ud af de bevillinger, de havde indflydelse på at skabe. Helt konkret har deltagerne til dato modtaget over 86 millioner euro eller 30,7 % af det afsatte budget, og det skønt de efter al sandsynlighed vil få endnu flere midler, eftersom den samlede bevilling endnu ikke er blevet fordelt.
- EU finansierer våbenselskaber, som er indblandet i højst tvivlsomme praksisser, som fejler med at opretholde standarderne for menneskerettigheder og lovlighed, to af EU's kerneværdier. At EU bevidst skulle investere offentlige EU-penge i enheder, som er involveret i højst tvivlsomme våbenhandler, producenter af atomvåben og nogle, der har været udsat for korrupsion, giver anledning til alvorlige

spørgsmål om de standarder, EU anvender, før unionen bevilger hundreder af millioner til militær anvendelse.

- Konkret er de syv største af de selskaber, der nyder godt af EU-bevillingen, inddraget i yderst kontroversiel våbeneksport til lande med væbnede konflikter, eller hvor der er autoritære regeringer, og hvor krænkelser af menneskerettighederne er udbredte.
- Ved at finansiere disse modtagere finansierer EU indirekte atomar oprustning, eftersom mange af disse selskaber også er indblandet i udvikling, fremstilling og vedligeholdelse af atomare våben.
- Ydermere har fem af de otte største modtagere været udsat for substantielle anklager om korruption inden for de seneste år, nemlig Airbus, Leonardo, Safran Saab og Thales.

Skønt alle oplysninger om de bevillinger, der er givet under PADR og EDIPI, endnu ikke er tilgængelige, finansierer EU løbende 62 militære forsknings- og innovationsprojekter med i alt 576,5 millioner euro (det totale tal nærmer sig snarere 600 millioner, når de administrative og interne omkostninger medregnes).

- Til dato er 68,4 % af budgettet gået til selskaber med sæde i Frankrig, Tyskland, Italien og Spanien.
- Det er de nationer, hvor de største våbenselskaber har deres hovedkvarter, og de EU-stater, der har den største våbeneksport.
- Selskaber fra disse fire lande koordinerer 42 af de 62 projekter (67,7 %). Frankrig har alene modtaget 26,4 % af de bevilligede midler.
- Den italienske kæmpe Leonardo, som er det største våbenselskab i Europa, er den største enkeltmodtager med 28,7 millioner euro (red. cirka 214 millioner danske kroner). Andre selskaber blandt de øverste fem (indbefattet deres underafdelinger andre steder i EU) er det spanske selskab Indra (22,78 millioner euro) og de franske

selskaber Safran (22,33 mill. euro), Thales (18,64 mill. euro) og det transeuropæiske Airbus (10,17 mill. euro)

- Næsten halvdelen af EU's medlemslande har modtaget under 1 % af midlerne.
- Ikke alene fremmer disse bevillinger R&D-faserne i forsvarsindustrien, men de opfordrer aktivt EU-landene til så at købe disse våben og tilknyttede teknologier, føje dem til deres forsvarsarsenal eller fremme eksporten af dem uden for Europa. Resultatet vil blive højt sofistikerede hæere inden for EU og EU's udvidelse til en global militærmagt, til bevæbnede styrker i de lande, hvis militære kapacitet er blevet kunstigt styrket gennem våbeneksport fra EU.
- De otte største modtagere af EU-midlers samlede salg er blevet analyseret til at beløbe sig til over 42 milliarder US-dollars i 2020, hvilket bekræfter, at EDF først og fremmest tjener til at subsidiere Europas største og mest profitable våbenselskaber.
- Den kontrol, der er taget i anvendelse for at godkende finansieringen af nye dødelige våben dumper på selv de mest grundlæggende etiske standarder i en grad så, udstyret, hvis det bliver taget i anvendelse, kan true med at ændre måden at føre krig på permanent.
- Vores rapport fokuserer på projekter som har forbindelse til fire specifikke klynger af udstyr: 1. disruptivt forsvar og beskyttelse, 2. disruptive forsvarsredskaber, 3. ikke-disruptive forsvarsredskaber og 4. disruptive kampsystemer.
- Mindst 22 af de 34 projekter sigter mod at udvikle disruptive redskaber, som vil kunne bruges til forsvar eller i kamp. Udviklingen og brugen af ubemandede systemer er indbefattet i mindst 12 af de 34 projekter. Brugen af kunstig intelligens som et disruptivt redskab er en del af mindst seks projekter. Selvom forskning i og udvikling af fuldstændigt autonome dødelige våben endnu ikke er tilladt i EU-budgetter, er der andre automatiserede våben, autonome systemer og kontroversielle teknologier under udvikling, og man kan frygte, at dette måske i sidste ende ufrivilligt vil kunne føre til bevillinger til våben som "dræberbotter".

Alt dette er blevet udviklet, uden at der har været nogen meningsfuld debat om de alvorlige juridiske og etiske implikationer ved at udvikle "smarte" våben.

- EU's juridiske og etiske risikovurderingsprocedure for bevillinger bygger hovedsagelig på ansøgernes (hovedsagelig selskabers) egen vurderinger. Disse vurderinger består hovedsagelig i at markere punkter på en liste. Ansvar, der tilkommer staterne ifølge international humanitær ret (IHL) flyttes til private, tredjeparts bevillingsansøgere, hvilket kan føre til en de facto afregulering af potentielt en af de mest dødbringende puljer fra Bruxelles. Forsøg fra civilsamfundet på at opnå yderligere underretning om disse procedurer blev behandlet utilstrækkeligt, og oplysninger blev holdt tilbage med vilje, hvilket giver anledning til alvorlige bekymringer om gennemsigtigheden og det demokratiske opsyn.
- De former for teknologier, der finansieres, kan lede til krænkelser af EU-retten og international ret, hvis først de træder i kraft. Det fremgår af beviser, at selv i de tilfælde, hvor mennesker er inddraget, er det langt mere sandsynligt, at dette tekniske udstyr til at programmere eller tage i brug vil være disponeret på forhånd til eller influeret af en hældning mod automatisering og computergenereret viden, snarere end til at søge efter alternativ verifikation. Tidligere har det ført til, at væbnede styrker ved en fejltagelse har skudt deres egne eller allieredes kampfly ned. EU-ombudsmandens kontor anså det for bekymrende, at der ikke findes nogen detaljeret vurdering af projekters overensstemmelse med international ret.
- Der er specifikke bekymringer angående nye former for skydevåben baseret på laser- eller elektromagnetiske systemer, AI (kunstig intelligens)-systemer, elektroniske anordninger og cyberrespons, ubemandede systemer, kampdroner og søgning af mål, systemer til sporing og udpegning. Det er især uklart, hvordan "smarte" våben ville være i stand til at skelne præcist mellem civile og soldater under våben i krigssituationer.

EDF og dets forudgående programmer sigter udtrykkeligt mod at styrke det europæiske forsvars teknologiske industrielle fundament "globale konkurrencedygtighed". Der er en betydningsfuld mangel på forbindelse mellem disse teknologier og deres potentielle

indvirkning hinsides de profiler, de vil tilvejebringe. De vil uundgåeligt kraftigt øge den europæiske våbeneksport og bære ved til det globale våbenkapløb, som derefter vil føre til flere væbnede konflikter og krige, større ødelæggelser, betydeligt tab af liv og øgede tvungne folkevandringer. Aldrig har behovet for at gentænke, hvad vi mener med sikkerhed, og at spørge, hvad der får mennesker til at føle sig sikre, været mere indlysende end nu, hvor vi befinder os efter en global pandemi. Er det investering i oprustning, forsvarsinfrastruktur og militær? Eller er det ved at garantere adgang til et fungerende offentligt sundhedssystem, uddannelse og forbedret adgang til sociale ydelser, et svar på klimakrisen og andre globale udfordringer? Ved at afsætte milliarder* af euro til forsvarsprojekter har EU foretaget det politiske valg at prioritere allerede højt profitable våbenselskaber frem for borgernes velfærd. Derved har unionen snarere båret ved til ustabiliteten og sandsynligheden for konflikt snarere end bremset den.

Rapportens konklusion

EU opstod oprindelig ud fra et ønske om at oprette fred og stabilitet på et kontinent, som var hærgnet af krige i løbet af den første halvdel af det tyvende århundrede. Men i de senere år har unionen flyttet sig fra at fremme fred og diplomati over til militarisme og opbygning af et fundament for krige. Denne forandring har enorme følger. Inden for EU bliver militarismen i tiltagende grad betragtet som løsningen på politiske og sociale problemer, mens stemmer, som er fortalere for fred og diplomati, bliver marginaliseret. Visse ikke-EU-lande i Europa og andre steder kan tænkes enten at tage EU's kurs mod militarisme til sig og købe våben og andet udstyr fra selskaber med hjemsted i et EU-land, eller fortolke denne militære kurs som provokerende og svare med selv at opruste. Efterhånden som EU – og visse medlemsstater – militariseres i tiltagende grad, bevæger unionen sig længere fra sin grundlæggende vision og sine grundlæggende værdier.

Våbenindustrien, som var et redskab til at øve indflydelse på EU's ændrede politik og de følgende forsvarsbudgetter, kan forvente enorme fortjenester. Skattemidler anvendes til støtte nogle af de mest profitable industrier i Europa. Endnu værre er det, at EU finansierer selskaber, som eksporterer våben til lande, som er i gang med væbnede konflikter, og hvor grove krænkelse af menneskerettighederne i sidste ende kan blive fremmet af de europæiske våbenfabrikker, hvoraf nogle forhandler kernevåben, eller er inddraget i alvorlige

anklager om korrupsion. EU's legitimitet som politisk institution bliver tvivlsom, hvis unionen krænker sine egne værdier, især med hensyn til at opretholde retsstatsprincippet, hvorved den i alvorlig grad vil undergrave sin identitet som en institution, der fremmer freden.

Reglerne for engagement i situationer, hvor der er krig eller væbnede konflikter, er nødvendigvis komplekse for at kunne sikre menneskeliv. Men den struktur, som EU har etableret for at garantere, at de projekter, unionen finansierer, ikke strider imod etiske og juridiske normer, hviler på selskabernes egenvurdering – de er snarere øvelser, der går ud på at sætte mærke ud for punkter på en liste end alvorlige og strenge bestræbelser på at udelukke kontroversielle teknologier. Det antyder, at EU er mere optaget af fornyelser og af at beskytte selskabernes profit end af at sikre, at ingen skattemidler bruges på våben, som potentielt ville kunne ændre krigsførelsen og omgøre de nuværende regler for krigsførelse, som er indeholdt i Genèvekonventionerne og andre bindende internationale traktater og resolutioner, hvis de skulle finde anvendelse. Når EU finansierer kontroversielle "smarte" teknologier og andet grænseoverskridende udstyr, slår unionen ind på en vej, der er i direkte konflikt med grundlæggende menneskerettighedsnormer og Den humanitære folkeret (IHL).

De AI-regler (Artificial Intelligence, Kunstig intelligens. Red), som EU for tiden er ved at udforme, undtager udtrykkeligt AI-udstyr til militære formål, men der er for øjeblikket ingen regel, som direkte omhandler den slags udstyr, og det betyder, at det i praksis er ureguleret. Til trods for de mulige følger og for alvorlig bekymring med hensyn til reglernes anvendelse presser EU på med AI-teknologi, idet unionen prioriterer innovation, handel og selskabernes profit frem for menneskers liv og sikkerhed. Ydermere er der tilsyneladende etableret et svælg over til offentligt tilgængelige oplysninger angående de projekter, der finansieres på EU's forsvarsbudget og, mere konkret, over til de standarder, der anvendes ved godkendelsen af dem. Tilsyneladende er EU mere optaget af at omgå gennemsigtigheds- og opsynsprocedurer og gøre demokratiske processer uklare snarere end af at offentliggøre oplysninger om, hvordan skattemidler finder anvendelse.

Iveren efter at udvikle og eksportere innovative våben og materiel er blevet adskilt fra den virkning, som anvendelsen af dem ville kunne have i form af store tab af liv og af materiel skade og ødelæggelse. I sin egenskab af institution burde EU erkende, at unionen er i gang med at foretage et politisk valg, hvor den investerer i våben, støtter våbenindustrien og prioriterer militarisme over samfundets sikkerhed og velfærd. EU burde genbekræfte

unionens grundlæggende principper og forpligtede sig på at fremme fred, dialog og fuld respekt for menneskerettighederne frem for at forøge militærbudgetterne og være med til at sætte ild til et nyt våbenkapløb.

Derfor bør EU lægge afstand til en militariseret tilgang til sikkerhed, som ikke andre end militærindustrien har gavn af, og i stedet prioritere den fælles velfærd og sikkerhed og solidaritet. EU's politikker og budgetter bør vies til at angribe de dybtliggende årsager til konflikter og begynde med at erkende Europas rolle i dem. På lignende vis bør unionen lægge sin fulde politiske, diplomatiske og finansielle vægt ind på at hjælpe med at forebygge konflikter, før de eskaleres, og prioritere fredelige løsninger, når de gør det.

Brug af blød magt, som bakkes op af hård magt, fremmer ikke arbejdet mod positiv fred. Ved at styrke sin militære magt og engagere sig militært i lande uden for Europa, såvel som ved at eksportere våben, underminerer EU sin rolle i diplomatiet eller som en troværdig mægler i konfliktsituationer. Når en militariseret tilgang prioriteres, er der risiko for, at fredelige løsninger og dialog bliver sat ud på et sidespor. Man fremfører ofte det argument, at det er lettere at gøre ende på væbnede stridigheder hurtigt ved hjælp af mere avanceret militært udstyr; men konflikter stammer hyppigt fra politiske uenigheder, og klagepunkter kan aldrig løses militært. Hvis man forsøger at gøre det, vil man blot forlænge de civiles lidelser og uddybe kløften mellem de modstående sider yderligere.

Verden står over for mange globale udfordringer, ikke mindst klimakrisen og den tiltagende sandsynlighed for tørke og stigende temperaturer, som gør meget store områder på planeten ubeboelige med potentielt katastrofale følger, deriblandt konflikter. Hvis EU anvender en militariseret tilgang til politiske og sociale problemer, risikerer unionen at blive en del af problemet, snarere end en del af løsningen. Det er derfor bydende nødvendigt, at EU investerer alle de ressourcer, unionen har til sin rådighed, til at hjælpe til med at udvirke fredelige og varige politiske løsninger på konflikter og menneskelig lidelse.

Disse ord er skrevet af European Network Against the Arms Trade (ENAA), Stop Wapenhandel og Transnational Institute (TNI). Oversættelse: Folkebevægelsen mod EU.

Appendix: Fordeling af midler fra PADR og EDIDP

Allocation of PADR and EDIDP funding to member states ¹³⁵				
	Country	Participations	Coordinated projects	Allocated funding (€ mln)
1	France	149	16	74.27
2	Italy	95	11	40.36
3	Germany	72	5	39.35
4	Spain	88	10	38.54
5	Greece	39	5	18.79
6	Sweden	13	3	12.32
7	Estonia	14	1	10.30
8	Belgium	34	2	9.74
9	Netherlands	23	1	7.29
10	Finland	19	1	5.21
11	Portugal	24	1	3.45
12	Cyprus	14	0	3.37
13	Poland	21	0	3.35
14	Denmark	20	1	2.19
15	UK	7	0	2.02
16	Lithuania	14	1	1.88
17	Bulgaria	13	1	0.91
18	Hungary	4	0	0.86
19	Austria	13	1	0.81
20	Ireland	2	0	0.73
21	Luxembourg	1	0	0.72
22	Slovenia	7	1	0.65
23	Czech Rep	7	0	0.57
24	Norway	1	0	0.57
25	Romania	11	0	0.45
26	Latvia	7	1	0.35
27	Slovakia	1	0	0.19
28	Croatia	3	0	0.00

Tabellen her fremgår af side 24 i rapporten "Fanning the Flames: How the European Union is fuelling the next arms race"

Hvem er vi?

Folkebevægelsen mod EU er en tværpolitisk organisation, der bygger på fire søjler:

- 1) Demokrati
- 2) Den nordiske samfundsmodel
- 3) Globalt udsyn
- 4) Bæredygtigt klima og miljø

Vi arbejder for at frigøre Danmark fra den Europæiske Union. Vi mener nemlig, at lovgivning og beslutninger, der har betydning for borgerne i Danmark, netop bør træffes i Danmark.

Vi arbejder derfor på at tage magten tilbage til det nationale og lokale folkestyre samt synliggøre de alternativer, som blandt andre Norge, Island og Schweiz er gode eksempler på. Når andre lande kan, så kan vi nemlig også.

Vær med til at tydeliggøre EU-modstanden i dit lokalområde

På folkebevaegelsen.dk kan du altid bestille vores nyeste uddelingsmaterialer helt gratis og med gratis forsendelse til både gadeuddeling og husstandsomdeling.

Mød Folkebevægelsen mod EU i hele landet

Folkebevægelsen mod EU har aktive afdelinger rundt omkring i landet. Du kan til enhver tid holde dig opdateret via kalenderen på folkebevaegelsen.dk, hvor du kan følge med i, hvor og hvornår der er aktiviteter og arrangementer i vores mange lokalafdelinger.

Uanset om du er medlem eller ej, er du altid velkommen til at deltage i Folkebevægelsen mod EU's arrangementer og aktiviteter.

Vil du være medlem?

Er du ikke allerede medlem hos Folkebevægelsen mod EU, så kan du til enhver tid blive det. Som medlem er du med til at støtte det vigtige arbejde for EU-modstanden, og det betyder rigtig meget for os!

Samtidig får du mulighed for at møde en masse andre EU-modstandere, deltage i aktiviteter og arrangementer, deltage i vores årlige Landsmøde og generelt engagere dig i EU-modstanden.

Se mere og bliv medlem på folkebevaegelsen.dk/bliv-medlem/ eller scan QR-koden.

STØT KAMPEN FOR DEMOKRATI

Støt vores arbejde med at skabe åbenhed om EU's farlige idéer.

Folkebevægelsen mod EU er den konsekvente, kvalificerede EU-modstand.

Hjælp os med at vise, at EU-modstand giver mening.

Støt os med et valgfrit engangsbeløb på MobilePay 62755 eller meld dig ind for blot 50 kr. på folkebevaegelsen.dk/bliv-medlem/

Følg os på sociale medier:

Facebook

FolkebevaegelsenModEU

Instagram

folkebevaegelsen_mod_eu

YouTube

FolkebevægelsenmodEU

Twitter

@Folkebevægelsen

HAR MODTAGET TILSKUD FRA
EUROPA
nævnet

ENAAT
european network against arms trade

tni
transnationalinstitute